

השוחרט פרק שני חולין

משום ספק דרוסה ואמי שפיר דקאמר וושט אין לו דזיקה מצחוץ אלף מצפנים והיינו משום דלין אדמומית הדרוסה ניכרת בעור הוושט החילון האדום אכל ס' בנקובה יש לוושט דזיקה אף מצחוץ וכן משמע באלו טרפות (לקמן דף מג.)

דזיקה מצחוץ אלף מצפנים ולמאי נפקא מינה לספק דרוסה ולא קאמר לספק נקוב ועוד אמרינן (שם) שני ערות יש לו לוושט ניקב זה בלא זה שער וכשניקב הפנימי היכי ידעינן אזי ניקב חילון אזי לאו כיון דלין לו דזיקה מצחוץ אפילו לענין נקב ודוחק לומר כגון שניקב הפנימי מממת חולי וצחיטון אין ניכר שום חולי והר"ר אלחנן הקשה אזי וושט יש לו דזיקה מצחוץ אס כן מאי פריך (ו'רמ"מ היכי אכל צשרא דלמא צמקוס נקב שחט ונימא דהוה אכיל ע"י דזיקה ונראה לי שיש שום חולי שדאדים כמו דרוסה ואין לו דזיקה מצחוץ אזי נמי הכי פירושו וכי מימא דלא הוה אכל בלא דזיקה פסק וקדשים מאי איכא למימא דאי אפשר ג' להפסיד העור ולצדוק דלין מוס גדול מזה: **ר"ב אמר מחצה על** (לקמן דף מד:) גבי (ס' פסק את) הגרגרת דלמא לקמיה דרב וצדקה כרוב עוביה מחצה נמי קרי ליה רוב וצמקא דלמא דכ"ע מחצה על מחצה אינו כרוב ניחא טפי:

והדר נידקיה. למעלה מצית השחיטה ולמטה: **אין לו דזיקה מצחוץ.** לפי שהוא טריפה צנקה משהו ואינו ניכר וטיפת דם נכנסת לו צפנים צנקה ואינו ניכר אכל קרום הפנימי לכן הוא וטיפת דם ניכרת זו אכל החילון אדום: **ונדקיה לקנה.** שהקנה נצדק מצחוץ לפי שאינו נטרף אלא ברוב והדר נשחיטה לקנה והשחיטה כשרה בסימן אחד ואח"כ יעלו הוושט כולו ויעקרוהו מן הלחי ויהפכוהו ויצדקוהו: **היטם יוסף זרי צטרפוס כרזי יוחנן.** דלמרינן צפרק גיד הנשה (לקמן דף נה:) דשרר ליה שמואל תליסר גמלי ספיקי דטריפתא למיזדקיה בגווייהו. לישנא אחריתא כרזי יוחנן ככל מילי: **הואיל ונלוהו כולו כאחד.** לפיכך לריך להוציא את כל דמו: **עד שישחוט.** ואי ליתנהו בשחיטה אלא משום הוצאת הדם צנקה צלמא סגי: **בשעת שחיטה.** שהדם חס ויוצא: **מאחר שלא הוצרכו וורידין.** כלומר אין חיות תלויה בזה ואין לריך להיכירי אלא משום דם למה אמה מזכירי שחיטה: **דדם בזה מהו.** שחיטה ממש צעי ר' יהודה או לא. רבי ירמיה לא שמיע ליה הא דרב חסדא: **מחצה על מחצה.** קס"ד לענין שחיטה קאמר כלומר סימן שחזי שחוט וחזי אינו שחוט הוי כאילו רובו שחוט וכשר: **רחמנא למשא.** כשמסר למשה הלכות שחיטה על פה לא תשייר רובא והא דלמא אשנאטוה משה לשחוט רוב היינו מחצה על מחצה דכיון דלא אישתייר רובא רוב שחוט קרי ליה: **מורבנן.** אכל מלחוריימא כשר ופסקא מינה דלא מטמא צנבלה: **חלקו לשנים.** תנור שנטמא אין לו טהרה אלא נתייה דכתיב (וי) יומן ואם נשתייר רובו שלם לאו נתייה הוא: **שאי אפשר לצמאם.** שיהו מכוונים אלא ודאי בחד מינייהו איכא רובא ולא ידעינן צחי מינייהו הילכך לא סלקא טומאה מינייהו: **סרי רובי לינא למימר בחד מנא.** דאי האי רובא האי מייעוטא אכל לענין שחיטה לא הוצרכו רוב אלא צמתיכה וכי קרינא פלגא רוב חמוך לינא דמכחיש ליה דהאי פלגא דקאי לא מיקרי רוב שלם: **כדי**

לפ"י שאי אפשר לצמאם. אפילו לר' יוסי הגלילי דלמא צפרק שני דצבורות (דף טז.) אפשר לצמאם מודה הוא בצלי חרס כדקאמר התם הואיל ואיזת צו גומות ויש להוכיח מכאן דהלכה דזידי אדם אפשר לצמאם מדלפליגו אמוראי ס' צמחא על מחצה וצפ"ק דעירובין (דף עו:) היכי שריא מספק ס' ואפילו למאן דאמר לא אסר אלא משום דזכי אגמריה למשה שחוט רובא דגור רובא ומייהו צדי שמים נראה דהלכה דאי אפשר לצמאם דלמא צפ"ד' אחין (בימות דף כח.) לר' יוחנן דלמא אחיות אינו יודע מי שאלו ונימא (כ"ן ר"י הגלילי היא לא סתם תנא כר' יוסי הגלילי דלמא אפשר לצמאם וצפרק הזורק צגיטין (דף עח.) דפריך והא אי אפשר לצמאם גבי מחצה על מחצה מוגרשת ואינה מוגרשת דמפרש דלמא תרוייהו צדי הדדי צארצע אמות התם נמי הוי צדידי שמים דמסתמא לא כוונו לבא צבת אחת וא"ת צריש עירובין (דף ה:) גבי לחי ס' המושך מדפנו של מצוי דקאמר רב אשי אפילו חיימא צמזוי שמונה מה נפשך אי הדדי הוה ליה ספק דצריהס וכל ספק דצריהס להקל משמע דאי אפשר לצמאם ולצרי הדצר וי"ל דלעולם אפשר לצרי ולמדוד צלמאס ומילתא דלא שכיחא הוא ואין להקשות על רב אשי דלפילו כי שוו כי הדדי לשתרי דק"ל פרוך כעומד מותר דרב אשי קאי ארב הוגא צריה דרב יהושע דלמא התם לא אמרו אלא צמזוי שמונה אכל צמזוי ו' יותר צעומד מרובה על הפרוך כו' ואיזה סבר התם דפרוך כעומד אסור וה"ר שמעון היה מפרש דלמוראי דהכל דפרוך כעומד מ"ו סברי כרצנן דאי אפשר לצמאם אפילו צדי אדם ופליגי כשדומה לנו דהוי מחצה על מחצה דשרי משום דאימא דשחט רובא ואפילו הן שוין רחמנא אמר לא שתייר רובא ומאן דאסר משום דאימא נשאר רובא קיים ואפילו הן שוין רחמנא אמר שחוט רובא וכן גבי פרוך כעומד והשתא ניחא טפי היא דספק דצריהס להקל דאי אפשר לכיון אכל קשה דמשמע דצפיק דלחוריימא הוי אסור משום ששחט שמה הן שוין אש"ג דאי עומד נפש או פרוך נפש הוה שרי והכא שריא אפילו צאיסור דלחוריימא כשההיתר מ"ו יותר מן האיסור וכן גבי פרוך כעומד ואם כן בההיא דלחי אפילו הוי ספיקא דלחוריימא תשתרי ונראה לי דאיכא התם למיחש שמה ח' אמות אינם מצומצמות ואפילו פרוך מרובה לא יהא נידון משום לחי ולהכי דווקא צפיק דצריהס יש להקל ס' אכל קשה לפירושו דהיכי דייקא צפ"צ דצבורות (דף טז:) מההוא דנמלא מכוון צין שתי עיירות צדידי אדם א' אפשר לצמאם התם נמי אש"ג דאי אפשר לצמאם ולכוין מכל מקום מודים רצנן דמציאין שתי עגלות משום דכל אחת מציא עגלה ממנה נפשך שמה היא קרובה ואפילו הן מצומצמות הקרובה אמר רחמנא ואפילו קרובות ולפירוש קמא אחי שפיר דלעולם אי אפשר לצמאם ולהיות שיהיו שוין אלא אחת מהן קרובה יותר ויוצאין בשל תנאי ויש לומר דלפ"י הר"ר שמעון נמי יוצאים בשל תנאי ממנה נפשך דאם קרובה היא יוצאה צה ואם רחוקה היא תציא צבציל צחירתה מאי אמרת שמה מצומצמות הן זה אינו מ"ו ואין להאריך כהן יותר וצעירובין (דף ה:) ד"ה וספק אפרש צע"ה יומר. ויותר מצויר צבוסה טו: מדי"ה פרוך כו' ומסופות צבורות ז: ד"ה אפשר:

א) [לעיל י"א:]; ב) [לקמן מג:]; ג) [לקמן כ"ג:]; ד) [לעיל כ"ז:]; ה) [לעיל כ"ח:]; ו) [ויקרא י"א:]; ז) [לעיל י"א:]; ח) [ל"ל פסוק]; ט) [עין ר"מ:]; י) [ג"ר ר"מ:]; י"א [אי אפשר]

גליון הש"ס
גמ' הא אפשר לצמאם בהורין עין פי"ב מ"ו דלעיל וז"ע:

הגהות הב"ח
א) גמ' הכי קאמר ליה מה: ב) שם ואי אמרת:

מוסף רש"י
אין לו בדיקה מבחור. לפי שהעור החילון אדום ואין טיפת דם ניכרת בו (לקמן מ.). הואיל וצולוהו כולו כאחד. שמה יבעל דמו בין האצבע (הפרוס ע"י קל). חלקו לשנים. תנור שנטמא ונתקן לשנים. והן שוין שניהם טמאין. דאי אפשר לצמאם וכל מה ודאי איכא למימר הכא אלא רובא וק"ל תנור שניו צבור, צבעור והכונן (בבב"ב ז:).

שיטה מקובצת
א) והא דאמר רבי שבצטוה משה: ב) אבל בקניא יש לוושט: ג) דאי אפשר להפשיט העור ולהפריד הסימנים ולברוק דאין מוס גדול מזה: ד) אמוראי הכא במחצה על מחצה: ה) היכי שריא מספק והא שמה שייך רובא ואפי' מאן דאסר לא אסר אלא משום: ו) גבי לחי הבולט מדפנו של מצוי:

א) ז"ע דכיון שהיה טמא תמחלה עינין לא יא' מרי ומאמלו האשונה כיון דמשתיר רובו ואולי דל"ל ואפילו לא נעט בו סק כו. ב) נראה דל"ל דלמרינן דכח מינהון איכא רובא ולא ידעינן הי מינייהו ולכך טמאין אכל אס אפשר לצמאם טהורין ולא אמרינן מחצה כרוב.

